

mulattin die haar corset dichtmaakt zijn mooi neergezet. Naast dat van de Néree vertoont zijn talent stellig gapingen en zelfs valsche trekken. Zijn eenvoud voel ik niet altijd als heel zuiver. Doch van het coquetteeren met rauwheden en al of niet schijnbare domheden van teekening schijnt hij te hebben afgezien. Wie met zulk grof geschut werkt, mag niet missen, op straffe van zeer pijnlijke schokken.

Wat de andere hors-d'œuvre aangaat, zoo voel ik veel respect voor de koele, beraden kunst van Mme. Renée Pinch, die wel zeer eerlijk en sterk van karakter is; Jacques Nam, den dierenteekenaar, kan ik waardeeren om zijn vaste, levende lijn, terwijl er onder de cubisten zijn, wier schilderdeugden genoeg uitslaan door de onoogelijke voordracht om hun werk zoo niet aannemelijk, dan toch achtbaar te maken.

Het Hollandsch gezelschap is even verscheiden als de vreemde genoodigden. Mevrouw G. van der Hoef-van Rossem is er weer met haar delicaat en ernstig bestudeerd werk, G. van der Hoef, haar man, blijkt wederom de nog zoekende maar ernstige teekenaar; tot een vaste overtuiging heeft hij het nog niet gebracht. Expressief van kleur is het werk van G. J. de Winter, terwijl de groote cellist Hekking in zijn schilderproeven zuiver kleurgevoel openbaart. Een illustratief talent lijkt mij Tielens. Mevrouw Fernhout-Toorop vertoont in haar cubistische werken allerlei eigenschappen van een echt droomtalent. Teere en zuivere trekjes zijn in Nanninga's bescheiden inzending onmiskenbaar. Verspreid door de zalen hangen nog hier en daar schilderijtjes van kunstenaars in wier werk altijd iets bovenmiddelmattig is, zooals Boot.

Heyenbrock blijft zich zelf gelijk. Hij is een man met een schildersgave en een neiging om de geweldige tragiek der industrie weer te geven, welke beide zich echter nimmer te zamen oplossen in een krachtige geste.

Grauss, een debutant, heeft een vlotheid van improvisatie als weinigen en een smake-

lijkheid van doen die zeker reeds menigeen voor hem won. In de teekening van den Tango komt tevens een nog zeldzamer vermogen uit, dat om actie niet slechts aan te geven, maar door te voeren. Het wulpsche dat dezen werken eigen is, lijkt mij van een schuldelooze soort; het is bijna benijdenswaardig deze dingen zoo te zien, en bijna onmodern.

Het groote naakt van Coen van Oven in een der verdom-zaaltjes te hangen schijnt mij niet geheel billijk. Reeds het aandurven van zulk een ding plaatst iemand boven het dillettantisme dezer omgeving, en bovendien is het, schoon niet overrompelend, ten volle gekund.

Het schijnt het lot van hedendaagsche tentoonstellingen een zeer schommelende stemming op te wekken en een groot vraagteken achter te laten. Ook deze verlaat men niet met de vaste overtuiging dat redelooze probeersels als die in de eerste zalen, door een gemis aan opgaand streven worden verklaard.

C. V.

P. H. GROEN.

Een jong Rotterdamsch schilder, P. H. Groen, leerling van den heer Van Maasdijk, houdt zijn eerste tentoonstelling in zijn geboortestad — Kunsthandel Unger en van Mens — en toont zich daar, in zeer uiteenloopenden arbeid, een degelijk onderlegd teekenaar, een soliden schilder. In zijn beste werk, dat van de laatste jaren, overheerscht een zoeken naar de juiste waardebeplating van de toonverhoudingen. Zijn schildering is daardoor zuiver. Er is in zijn landschappen een heldereklarheid, als bijeen door regen van stof gezuiverden dampkring, en ook in zijn stillevens is die klare helderheid; om de dingen is licht en ruimte. Het atmosferische echter, het tintelende, het bevende van het licht, het enveloppeerende, datgene waardoor alle dingen tot eenheid gebracht worden, ontbreekt er nog aan; alles staat te veel nog